

‘ปล่อยวาง’

ในที่นี้มิใช่หมายถึง

ให้ละทิ้งความเป็นตัวเอง

แต่หมายถึง ไม่มีใจเป็นปฏิปักษ์

ไม่มีใจที่ไม่ยอมสละทิ้ง

นิรนาม

ตอนที่

1

เลี้ยวสักนิด

ก็พบทางขึ้นเนิน

1

ชั้นเขาตามหา

ภูตแห่งมิตรภาพ

“

ขอเพียงยอมมอบความห่วงหาอาหาร
โลกข้างกายเราก็จะสว่างสดใส

”

อลัน บรูก

นักการทหารชาวอังกฤษ

เด็กชาย อายุ 6 ขวบคนหนึ่งไม่เป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนที่โรงเรียน จึงรู้สึกอึดอัดใจ แต่ก็รู้ว่าทำไมตนเองถึงไม่มีเพื่อน

ในวันอาทิตย์วันหนึ่ง เพื่อนๆ ต่างนัดกันออกไปเที่ยว มีเพียงเด็กน้อยผู้นี้เท่านั้นที่ต้องขลุกอยู่กับ

บ้าน เพราะไม่มีใครยอมนัดเขาออกไปเที่ยวด้วยกัน

“ในเมื่อเป็นแบบนี้ ลูกก็ออกไปปิ่นเข้ากับพ่อเถอะ” พ่อของเด็กน้อยชักชวน แต่เด็กน้อยส่ายหน้าปฏิเสธ

พ่อชักชวนอีกว่า “ลูกแน่ใจนะว่าจะไม่ไป น่าเสียดายจัง เพราะในหุบเขามี ‘ภูตแห่งมิตรภาพ’ อาศัยอยู่ ใครก็ตามที่ได้พูดคุยกับภูตตนนี้ ต่างคบเพื่อนได้มากมายทั้งนั้น”

“จริงหรือครับ” แววตาของเด็กน้อยสุกสว่างขึ้นมาทันใด และออกเดินทางไปพร้อมกับคุณพ่ออย่างร่าเริง ทว่าไม่นาน เด็กน้อยก็รู้สึกตัวเองคิดผิดเสียแล้ว ทางบนเขาขรุขระก้าวเดินลำบาก โดยเฉพาะสำหรับเด็กคนหนึ่งแล้วยิ่งต้องใช้แรงมากขึ้นไปอีก เสื้อผ้าของเด็กน้อยเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาเดินจนเหนื่อยหอบ ตลอดทางก็ปั่นป่วนไปเรื่อยไม่หยุดว่าเหตุใดต้องหาเรื่องให้ตัวเองลำบากด้วยหนอ

เมื่อใกล้ถึงยอดเขา เด็กชายสะดุดก้อนหินล้มลง ความโกรธที่ไม่อาจจะจับได้อีกต่อไปปะทุขึ้น จึงทุบพื้นแล้วร้องลั่น “เจ้าบ้านี่!”

ทันใดนั้นเด็กชายก็ต้องตกตะลึงเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีเสียงดังออกมาจากหุบเขา ด่าเขาด้วยเสียงอันดังว่า ‘เจ้าบ้านี่’

เด็กน้อยโมโหจัด ตะโกนลั่นว่า “แกเป็นใครนะ!”

‘แกเป็นใครนะ’ ในหุบเขาก็มีเสียงแบบเดียวกันดังลอยมาอีก

“ไอ้โง่ อย่าพูดเลียนแบบฉันสิ” เด็กชายบันดาลโทสะ

เสียงนั้นก็ดังลั่นว่า ‘ไอ้โง่ อย่าพูดเลียนแบบฉันสิ’

คุณพ่อตบไหล่ของเด็กน้อย พูดค่อยๆ ด้วยน้ำเสียงลึกลับว่า “ลูกเอ๊ย นั่น

ก็คือ ‘ภูตแห่งมิตรภาพ’ ยังไงละ ตั้งใจฟังให้ดีนะ” ต่อมาคุณพ่อก็ร้องตะโกนไปทางหุบเขา “เรอยอดเยี่ยมจังเลย”

‘เรอยอดเยี่ยมจังเลย’ ภูตแห่งมิตรภาพก็ตอบกลับมาเช่นนั้น

“ฉันชอบเธอ” คุณพ่อตะโกนอีก

‘ฉันชอบเธอ’ ภูตแห่งมิตรภาพก็ตอบกลับมาทันที

เด็กน้อยเลียนแบบบิดา ร้องตะโกนไปทางหุบเขา “ฉันอยากเป็นเพื่อนกับเธอ”

เสียงจากหุบเขาลอยมาว่า ‘ฉันอยากเป็นเพื่อนกับเธอ’

เด็กน้อยเข้าใจได้ในทันที ยิ้มด้วยความพอใจและพูดกับพ่อว่า “คุณพ่อครับ ผมคิดว่าภูตแห่งมิตรภาพได้ถ่ายทอดเคล็ดลับในการคบเพื่อนให้ผมแล้วละครับ”

แง่คิดสะกิดใจ

เมื่ออ่านนิทานเรื่องนี้แล้ว คุณอาจจะหัวเราะในใจว่าไม่มีหรอก ‘ภูตแห่งมิตรภาพ’ ที่ว่ามานี้ เสียงที่เด็กน้อยได้ยินก็เป็นเพียงแค่เสียงสะท้อนจากในหุบเขาเท่านั้น แต่เรื่องนี้กลับสอนสิ่งสำคัญมากสิ่งหนึ่งแก่เรา นั่นก็คือคำพูดที่เราพูดเรื่องที่เรากะทำ สุดท้ายก็จะย้อนกลับมาหาตัวเราเอง

ชาวจีนเราเชื่อในเรื่องของ ‘เหตุและผล’ ว่าเหตุในวันนี้ก็คือผลของวัน

ข้างหน้า ชีวิตยากที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่คาดคิด แต่โดยมากแล้ว ‘เหตุและผล’ นี้ แท้จริงแล้วไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอย่างที่เรจินตนากการกัน ชีวิตของพวกเขาเองก็ ไม่ได้เกิดจากองค์ประกอบของ ‘เหตุและผล’ ที่ร้อยเรียงต่อเนื่องกันเป็นชุดๆ หรือ เพราะว่เกียจคร้านตอนเป็นนักเรียน ดังนั้นจึงลอบได้คะแนนแม่ เมื่อออกไปทำงานในสังคม เพราะว่พูดจาไม่ดีกับเพื่อนร่วมงาน จึงเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งไม่หยุดหย่อน ก็เพราะว่ไม่เห็นความสำคัญของครอบครัว สุดท้ายก็ต้องมุ่งสู่หนทางแห่งการหย่าร้าง

มีคำกล่าวว่า ‘นิสักำหนดโชคชะตา’ แต่จริงๆ แล้ว เจตคติของเรา ต่างหากที่เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดโชคชะตา

๒ คลัง

กับเรื่องเล็กน้อยไปไย

“

ศิลปะแห่งสติปัญญา ก็คือศิลปะแห่ง
ความเข้าใจ ว่าควรผ่อนปรนต่อสิ่งใด

”

เฮนรี เจมส์

นักประพันธ์ชาวอเมริกัน

พอตื่นเข้ามา ภรรยาก็รู้สึกว่สีหน้าของ
สามีไม่ดีเอาเสียเลย

“อีกประเดี๋ยวฉันจะกลับไปบ้านแม่ในเมือง
เพื่อทำธุระเสียหน่อยนะคะ” ภรรยาบอก แต่ฝ่าย
สามีเอาแต่อ่านหนังสือพิมพ์ด้วยหน้าตาบูดบึ้ง ไม่

ตอบอะไร

“คุณขับรถไปส่งฉันได้ไหมคะ” ภรรยาถามอีก

ฝ่ายสามีบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “เธอก็นั่งรถเมล์ไปเองสิ”

“คุณเป็นอะไรไปคะ อารมณ์เสียหรือ” ภรรยาลองหยั่งเชิง

ฝ่ายสามีเปรียบดังลูกกระเบิดที่ไม่ปาน โพล่งออกมาว่า “เมื่อวานเธอซื้อเสื้อไหมพรมตัวใหม่อีกแล้วใช่ไหม”

“ที่แท้คุณก็โมโหเรื่องนี้เอง” ภรรยาไม่ใส่ใจ ยังคงจัดของลงกระเป๋าเพื่อเตรียมตัวออกจากบ้าน ขณะที่สามีเริ่มบ่นเป็นชุด

“เราจะต้องจ่ายค่าผ่อนบ้าน ลูกก็จะเข้าเรียนแล้ว เธอรับปากกับฉันแล้วว่าจะไม่ใช้เงินฟุ่มเฟือย แต่เธอกลับ...”

“เข้านี้มีรถเมล์แค่เที่ยวเดียวเสียด้วย ถ้าฉันไม่ไปตอนนี้ ก็คงไม่ทันเสียแล้ว รอฉันกลับมาค่อยคุยแล้วกันนะคะ” ฝ่ายภรรยาทิ้งท้ายไว้เช่นนี้แล้วก็ออกจากบ้านไป ปล่อยให้สามีโกรธกรุ่นอยู่กับบ้านคนเดียว

ประมาณครึ่งชั่วโมงผ่านไป ก็ได้ยินเสียงอะละลออดมาจากนอกหน้าต่าง เขาได้ยินเสียงเพื่อนบ้านร้องตะโกน “แย่แล้ว สะพานเข้าเมืองขาดลงเสียแล้ว มีรถเมล์คันหนึ่งตกลงไปด้วย”

ชายหนุ่มแต่งตัวจากเก้าอี้ เร่งชุดไปยังริมแม่น้ำ บรรยากาศริมน้ำดังนรกบนดิน รถเมล์บนท้องน้ำแหลกลาญจนแทบเป็นเพียงเศษเหล็ก สัมภาระของผู้โดยสารลอยกระจัดกระจายอยู่บนผืนน้ำ หน่วยกู้ภัยมาถึงที่เกิดเหตุแล้ว พวกเขาหามร่างผู้เสียชีวิตออกมาที่ละศพ ส่วนผู้รอดชีวิตซึ่งร่างกายโขกเลือดได้รับการประคองขึ้นฝั่ง

“มีใครเห็นภรรยาผมบ้าง มีใครเห็นภรรยาผมบ้าง” ชายหนุ่มคว้าใคร่ได้ก็ถามอย่างคลุ้มคลั่ง แต่ทุกคนก็ได้แต่ส่ายหน้า เขาจึงร่ออยู่ที่ริมฝั่งจนกระทั่งดึก

หน่วยกัณฑ์คนหนึ่งโน้มน้าวเขาว่า “ผู้เสียชีวิตหลายรายถูกพัดไหลไปที่ปลายน้ำแล้ว คุณร่อต่อไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก กรุณาหักห้ามใจด้วยเถอะนะครับ”

ชายหนุ่มเดินกลับบ้านอย่างคนที่ไร้จิตวิญญาณ พึมพำกับตัวเองไม่หยุดว่า “ถ้าฉันขับรถไปส่งเธอที่บ้านแม่ก็คงจะดี”

คาดไม่ถึงว่า เมื่อเขาผลัดประตูหน้าบ้านเข้าไปกลับพบภรรยานั่งหลังตรงอยู่ในห้องรับแขก

“คุณไปไหนมาคะ” ภรรยาพูดยังไม่ทันขาดคำก็ถูกสามีซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาโอบกอดเอาไว้ เธอซึ่งไม่รู้วิธีไหนดีเห็นพูดต่อว่า “คุณร้องไห้ทำไมกันคะ วันนี้ฉันอยากไปกินเนื้อหมูหมรมที่ร้าน แต่ทางร้านไม่ยอมรับคืนสินค้า ฉันเลยไม่ทันได้ขึ้นรถเมล์”

แง่คิดสะกิดใจ

ชายหนุ่มในเรื่องต้องตกอกตกใจเกือบเสียเปล่าๆ แต่ถ้าหากว่าภรรยาต้องจากไปด้วยเหตุนี้จริงๆ เขาคงโทษตัวเองไปตลอดชีวิตว่า เหตุใดต้องทะเลาะกับภรรยาเพราะเสียโฉมพรมเพียงตัวเดียวด้วย

เมื่อเราอยู่ในอารมณ์โกรธก็เหมือนกับเอาขวานขวายมาส่งดูโลก เรื่องที่เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเล็กดังเมล็ดถั่วเมล็ดงา เรากลับคิดไปได้ว่ามันหนักหนาสาหัสอย่างกับฟ้าจะถล่มทลาย แบบนี้ไม่เพียงแต่จะโกรธจนเป็นผลเสียต่อตนเองเท่านั้น ยังทำให้คนรอบข้างไม่สบายใจอีกด้วย คนเราเกิดมาบนโลกแค่ระยะเวลานี้ๆ ไม่ใช่ฤดูร้อนหนาวเท่านั้น เรามีอาจกำหนดอายุขัยของเราได้ แต่สามารถกำหนดได้ว่าจะให้ชีวิตเต็มไปด้วย 'ความโกรธ' หรือจะให้ 'ความสุข' อยู่คู่กับทุกวันของชีวิตเรา คราวหน้าหากคนที่คุณรักทำให้คุณโกรธเพราะเรื่องเล็กน้อย ลองยิ้มรับแล้วปล่อยให้มันผ่านไปเถอะ

3

ใคร

ข โ ม ย กิ น โ ด นั ท

“

จงจัดความคิดแบบอุปาทาน
ที่มากเกินไปและความรู้ที่ไร้ประโยชน์
ชีวิตจะมีความหมายเพราะผ่าน
การแบ่งปันและเกิดเป็นเรื่องราว

”

โสกราตีส

นักปรัชญาชาวกรีก

กว่ารถไฟจะเทียบชานชาลาก็เป็นเวลาอีกสักพัก
ดังนั้นหญิงสาวจึงซื้อโดนัทจากร้านค้าในบริเวณใกล้
กันมาหนึ่งกล่อง ตั้งใจว่าจะกินไปและรอรถไฟไป
ด้วยเพื่อเป็นการฆ่าเวลา เหนื่อยลงบนม้านั่งยาวตัว
หนึ่งซึ่งข้างๆ มีหญิงชราผมขาวโพลนเต็มศีรษะคน

หนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว ทว่าเพ็งนั่งลงได้เพียงครู่เดียว เธอก็พบว่าหญิงชราผู้นั้นหยิบโดนัทซึ่งเธอเพิ่งซื้อขึ้นมากินอย่างหน้าตาเฉย หญิงสาวจึงมองหญิงชราแบบไม่เชื่อสายตาตนเอง แต่หญิงชรากลับแค้มให้เธอเท่านั้น

‘พระเจ้าช่วย! มีคนหน้าไม่อายุถึงกับขโมยกินโดนัทของฉันแบบนี้ได้ยังงั้นนะ’ แม้หญิงสาวจะไม่ได้ส่งเสียงเพื่อห้ามปราม แต่ก็อดไม่ได้ที่จะบ่นอยู่ในใจ

เธอดูหน้าบึ้งตึง แล้วหยิบโดนัทชิ้นหนึ่งขึ้นมากินบ้าง คาคไม่ถึงว่าหญิงชรา กินโดนัทหมดไปชิ้นหนึ่งแล้วยังกล้ายื่นมือมาหยิบชิ้นต่อไปอีก

จึงหญิงชราเหม็ง ในใจคิดว่า ‘ถ้าไม่เห็นว่แก่ปุ่นนี้แล้วละก็ ฉันจะด่าเสียให้เจ็ดเลย’ แล้วก็กินโดนัทต่อไปเรื่อย ๆ ทันใดนั้น มือของทั้งคู่ก็ยื่นไปทางกล่องโดนัทพร้อม ๆ กัน แต่กลับพบว่าภายในกล่องเหลือโดนัทอยู่เพียงชิ้นเดียว

‘อย่าบอกนะว่า แม่แต่โดนัทชิ้นสุดท้าย คุณยายก็ไม่รา่มือนะ’ หญิงสาวคิดอีก

หญิงชรามองดูโดนัท แล้วก็มองดูหญิงสาว ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ทำยที่สุดก็หยิบโดนัทชิ้นมาแบ่งครึ่งออกเป็นสองส่วน ยิ้มพร้อมกับยื่นโดนัทครึ่งชิ้นให้เธอ หญิงสาวโกรธจนแทบจะระเบิด

ขณะนั้นเอง ขบวนรถไฟที่หญิงสาวรออยู่ก็เคลื่อนเข้าสู่สถานียอย่างช้า ๆ เธอจึงรีบหยิบกระเป๋าสซึ่งวางอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมา และพบว่าข้างกระเป๋ามีถุงกระดาษใบหนึ่งวางอยู่

เธอกลับต้องเป็นฝ่ายอายจนแทบแทบทรนแผ่นดินหนี เพราะสิ่งที่อยู่ในถุงกระดาษใบนั้นก็คือโดนัทที่เธอเพิ่งซื้อมานั่นเอง

แ่งคิดสะกิดใจ

หญิงสาวคิดมาตลอดว่าหญิงขราคือคนที่ ‘ขโมย’ โดนัทของเธอ สุดท้ายถึงได้รู้ว่าตัวเองนั่นแหละคือ ‘ขโมย’ เพราะหญิงสาวมีความคิดแบบอคติ พอเห็นโดนัท ความคิดในแวบแรกก็คือ ‘นั่นคือโดนัทที่ฉันเพิ่งซื้อมา’

จิตสำนึกที่ยึดตนเองเป็นที่ตั้งอย่างรุนแรงจนเกินไป เปรียบเสมือนคนที่สวมแว่นดำ มองสิ่งใดก็เกิดสีที่ผิดเพี้ยน การอยู่ร่วมกับผู้อื่น ต้องถอดแว่นตามีสีของตนเองออกเสียก่อน จึงง่ายต่อการมองเห็นสีสันท่วงทีชีวิตที่มีอยู่กลาดเคลื่อนได้อย่างแจ่มชัด

4

ปริมาตรแห่งรัก

ใ ห ญ่ เ พิ ย ง ใ ด

“

ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ หากไม่
นำตนเองมาป้อนผู้คนที่อดอยาก
หิวโหย ตนเองก็เหี่ยวเฉาไปเสียเอง

”

โรแมง โรลองด์
นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส

เศรษฐีซึ่งมีอายุมากแล้วคนหนึ่งต้องการเลือก
ลูกชายที่มีปัญญามากที่สุดจากบรรดาลูกชายทั้งสาม
คนมาเป็นผู้สืบทอดกิจการของตนเอง จึงตั้งโจทย์ขึ้น
มาข้อหนึ่ง เขามอบถุงเหรียญทองให้แก่ลูกชายคนละ
ถุง โดยหวังว่าพวกเขาจะใช้จ่ายให้น้อยที่สุด สิ่งสิ่ง

มีปริมาณมากที่สุดมาได้ ลูกชายคนโตสามารถเติมเต็มคลังสินค้าด้วยสิ่งที่ซื้อมาได้ก็จะมอบกิจการให้รับช่วงต่อ

ลูกชายคนแรกเห็นว่าไม้ขีดไฟมีราคาถูกลง จึงให้เหรียญทองทั้งถุงซื้อไม้ขีดไฟกลับมาหลายคันรถ แต่กลับเติมคลังสินค้าได้เพียงมูมเดียวเท่านั้น

ลูกชายคนที่ 2 รู้ลึกรว่าปุ๋ยฝ้ายกินเนื้อที่มากที่สุด จึงซื้อปุ๋ยฝ้ายซึ่งมีราคาเท่ากับเหรียญทองหนึ่งถุง ถึงแม้ปุ๋ยฝ้ายจะมีปริมาณมาก แต่ก็วางในคลังสินค้าได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

ต่อมาไม่นาน ลูกชายคนที่ 3 ก็กลับมาเช่นกัน แต่มือทั้งสองของเขากลับว่างเปล่า พร้อมทั้งคืนถุงเหรียญทองที่ยังคงสภาพเดิมให้แก่บิดา

เศรษฐีถามด้วยความประหลาดใจว่า “เจ้าไม่ได้ทำภารกิจให้ลู่วงหรือหรือ”

แต่ลูกชายคนเล็กกลับตอบว่า “คุณพ่อครับ ผมได้ซื้อของสิ่งนั้นกลับมาแล้วครับ แถมยังเสียเงินของคุณพ่อไปเพียง 1 เจี้ยว² เท่านั้น”

จากนั้นลูกชายคนเล็กก็เดินเข้าไปในคลังสินค้าที่มีมืดมิด แล้วล้วงเทียน 1 เล่มและไม้ขีด 1 ก้านออกมาจากกระเป๋า พอเขาจุดเทียน ลำแสงก็ส่องเต็มคลังสินค้าทั้งหมดในทันที

เศรษฐีชื่นชมในปัญญาของลูกคนเล็ก จึงมอบสิทธิในการดูแลกิจการทั้งหมดให้เขารับผิดชอบ

² 1 เจี้ยว เท่ากับ 1 ใน 10 ของ 1 หยวน

แง่คิดสะกิดใจ

มีคำกล่าวว่ “ผู้หนึ่งมักรู้สึกว่ในตู้เสื้อผ้าของเธอขาดเสื้อไปตัวหนึ่งเสมอ” ด้วยเหตุผลแบบเดียวกัน ผมก็มักจะไ้ยินเพื่อนผู้ชายรอบข้างบอกว่าอยากเปลี่ยนรถบ้าง อยากเปลี่ยนคอมพิวเตอร์เป็นรุ่นใหม่ล่าสุดบ้าง พอโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่วางตลาดปั๊บ ก็อดไม่ได้ที่จะรีบไปซื้อมาใช้ก่อนใคร

นี่เป็นเพราะความกระหายใคร่อยากของมนุษย์ มีมากแล้วก็ยังอยากมีมากกว่าเดิมอีก ดีแล้วยังอยากไ้ดีมากขึ้นไปอีก

แท้จริงแล้วความอยากไ้และการเรียกร้องสิ่งดี ๆ ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายไปเสียทั้งหมด เพียงแต่ต้องมีเป้าหมายที่ถูกต้องชัดเจน มิฉะนั้นก็จะเป็นเพียงการหมกมุ่นเพื่อตามตอบสนองกิเลสทางวัตถุของตนเองแบบไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นเอง

ผมรู้จักสตรีอาวุโสท่านหนึ่งซึ่งทำงานเป็นอาสาสมัครในโรงพยาบาล ท่านก็อายุมากแล้ว แต่ทุกวันนี้ยังใช้เวลาหลายต่อหลายชั่วโมงทำงานอยู่ที่โรงพยาบาล เมื่อผมกล่าวชื่นชม ท่านกลับบอกว่าท่านรู้สึกว่ตัวเองยังทำงานไม่พอ อยากมีโอกาสดูทิศตนไ้มากกว่านี้ บางทีนี่อาจเป็นการยึดมั่นถือมั่นอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่มีทางตอบสนองความพอใจไ้ แต่ที่ต่างกันก็คือ การยึดมั่นถือมั่นแบบนี้เปรียบเสมือนแสงเทียนในนิทาน ไม่เพียงแต่สามารถส่องสว่างไ้แก่ผู้อื่น ยังส่องสว่างไ้แก่ตนเองได้อีกด้วย แท้จริงแล้วสิ่งที่มีปริมาตรมากที่สุดและทำให้คนพอใจไ้มากที่สุดก็คือความรัก

5

เศรษฐี

ผู้ ย อ ม ต ก น ร ก

“

คุณค่าแห่งชีวิต
อยู่ที่การอุทิศและการให้
มิใช่อยู่ที่การได้รับและการแก่งแย่ง

”

ปาจิณ

นักประพันธ์ชาวจีน

ในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีมหาเศรษฐีอยู่
คนหนึ่งซึ่งมีจิตใจโอบอ้อมอารี มักออกเงินช่วยเหลือ
ท้องถิ่นสร้างสะพานบ้าง ซ่อมถนนบ้าง และไม่เคยม
ตระหนักที่จะช่วยเหลือคนยากจนขึ้นแค้น ดังนั้นผู้คน
ในท้องถิ่นจึงยกย่องและนับถือเขามาก ทำให้ปีศาจ

ซึ่งไม่ชอบเห็นความกลมเกลียวในโลกมนุษย์ตัดสินใจมายังโลกมนุษย์เพื่อมอมเมา สติและจิตใจของเศรษฐีผู้นี้

วันหนึ่งหลังเวลาอาหารค่ำแล้ว ฉับพลันก็มีแสงสีทองสว่างขึ้นที่ห้องอาหาร ของบ้านเศรษฐี เมื่อแสงอันรุ่งโรจน์ค่อยๆ จางลง ก็ปรากฏร่างของทูตสวรรค์ แต่ แท้จริงแล้วนี่คือปีศาจที่จงใจแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์เพื่อให้เศรษฐีหลงเชื่อ เศรษฐี ผู้ไม่รู้โอ้อวดเห็นคิดว่าเป็นทูตสวรรค์ตัวจริงจึงรีบคุกเข่าลงด้วยความศรัทธา ‘ทูต สวรรค์ปลอม’ แอบหัวเราะอยู่ในใจ แล้วทำที่เป็นประคองเศรษฐีให้ลุกขึ้นอย่าง สนิทชิดเชื้อ

ทูตสวรรค์ปลอมแฉแก่เศรษฐีว่า “เจ้าทำความดีไว้มากมาย พระบิดา แห่งสวรรค์ทรงมองเห็นทั้งสิ้น”

เศรษฐีกล่าวอย่างถ่อมตนว่า “มีบ้างอาจ เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่ไม่คู่ควร จะกล่าวถึงเท่านั้นเอง”

“แต่ว่าพระบิดาทรงอยากเตือนเจ้า หากเจ้ายังคงช่วยเหลือผู้คนต่อไปเช่นนี้ ลูกหลานจะไม่มีทางได้รับมรดกใดๆ เจ้าไม่เจ็บปวดใจหรือ”

“ไม่แม้แต่สักนิด” เศรษฐีตอบอย่างแน่วแนโดยไม่ต้องคิด “กระผมหวังให้ ลูกหลานอาศัยแรงและอุทิศกำลังของตนเองในการหาเงิน ทรัพย์สมบัติของกระผม จะไม่มีเหลือให้พวกเขาแม้สักสตางค์แดงเดียว กระผมจะนำมาช่วยเหลือผู้อื่น”

ทูตสวรรค์ปลอมจงใจกลั่นแกล้งเศรษฐีจึงบอกว่า “แต่พระเจ้าให้ข้าบอก เจ้าว่าอย่าได้ทำความดีอีกต่อไปเลย เพราะคนที่ทำความดีล้วนต้องตกนรกทั้งนั้น”

“เป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไรกัน” เศรษฐีได้ฟังแล้วตกใจมาก

ทุตสวรรค์ปลอมเห็นว่าเศรษฐีหลงกลแล้ว จึงพูดต่อว่า “หากไม่เชื่อ ข้าจะพาเจ้าไปดูที่นรกก็ได้” ปิศาจทองคาถาไม่กี่ประโยค ในช่วงพริบตาเดียวทั้งคู่ก็มาถึงนรก

เศรษฐีเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินทวนทิวรายอย่างแสนทรมานอยู่ในกองเพลิงนรก ก็รู้สึกสงสารเป็นอย่างยิ่ง จึงอดไม่ได้ที่จะถามชายคนนั้นว่า “เหตุใดคุณถึงตกนรกล่ะ”

ชายในกองเพลิงกล่าวว่า “เพราะตอนมีชีวิตอยู่ ผมทำความดีมากเกินไปเลยถูกลงโทษ”

ที่จริงแล้ว ปิศาจได้เตรียมชายผู้นี้เอาไว้ก่อนหน้านี้แล้วเพื่อจัดฉากหลอกเศรษฐี ซึ่งกำลังก้มหน้าครุ่นคิดด้วยท่าทีเคร่งขรึม ปิศาจคิดในใจว่าแผนการของตนเองสำเร็จแล้ว ต่อไปเศรษฐีคงจะไม่ทำความดีอีกเป็นแน่แท้

แต่เศรษฐีโพล่งถามขึ้นมาว่า “ถ้าเช่นนั้นคนที่เคยได้รับความช่วยเหลือจากคุณล่ะ พวกเขาตกนรกเหมือนกันใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่ พวกเขาต่างก็ขึ้นสวรรค์ไปแล้ว”

เศรษฐีหัวเราะออกมาโดยพลัน กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น หากผมทำความดีต่อไป ถึงแม้ตายไปต้องตกนรก แต่กลับมีผู้คนนับไม่ถ้วนได้ขึ้นสวรรค์ ช่างดีเสียจริง”

ทุตสวรรค์ปลอมคิดแผนย่อยยับเสียแล้วในครานี้ จึงกลายร่างกลับไปเป็นร่างที่แท้จริง พร้อมกับส่งเศรษฐีกลับมายังโลกมนุษย์

แ่งคิดสะกิดใจ

ก่อนหน้านี้มีข่าวเรื่องมีพระปลอมไม่กี่คนหลอกลวงให้บริจาคเงินเพื่อสร้างวัด โดยใช้ระยะเวลาสั้นๆ เพียง 1 สัปดาห์เท่านั้น แต่สามารถหลอกเงินได้เป็นล้าน เมื่อดูข่าวนี้แล้วรู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างมาก แต่เอาศาสนามาบังหน้าเพื่อขอรับบริจาคเงินมันช่างง่ายดายเสียเหลือเกิน มีองค์ภราดรานุสสที่ ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางศาสนาอีกมากมายสักเพียงใดที่หวังจะได้รับเงินจำนวนนี้เช่นกัน แถมองค์ภราดรานุสสยังสามารถนำเงินไปทำเรื่องดีๆ ได้อีกตั้งมากมาย